

TALLINNA POLÜTEHNİK

TPI PARTEIKOMITEE, REKTORAADI, KOMSOMOLIKOMITEE JA AMETIÜHINGUKOMITEE HÄÄLEKANDJA

Nr. 9 (975)

Reede, 7. märts 1980

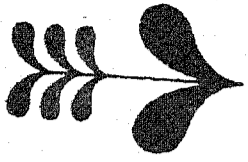
XXXI aastakäik

RAINER GORNISCHEFFI
(KÜ-81)
kujundus.

Seoses üldrahvaliku pidupäevaga
KÄSIN:
avaldada tänu rahvusvahelise naistepäeva puhul ja eeskujuliku ametialase-, õppe- ning ühiskondliku töö eest järgmistele naisõppejõududele, -töölisele, -teenistujatele ja -üliõpilastele:
Anu Allsaar, tehniliste õppevahendite teenistuse vaneminsener.
Veronika Antonova, kaugõppeteaduskonna insener.
Veera Andronenko, MM-676 üliõpilane.
Riina Aus, vanemraamatukoguhoidja.
Inna Belkina, elektroonika kateedri tehnik.
Irina Bogomolova, AM-107 üliõpilane.
Lea Gnadeberg, tootmise ökonomika ja organiseerimise kateedri insener.
Helgi Heinap, LS-41 üliõpilane.
Helma Heinmets, TP-816 üliõpilane.
Maire Hääl, konstrueerimis-eksperimentaalosakonna vanemkunstnik.
Maria Ibragimova, 4. kategooria maaler-krohvija.
Nelli Ivanovskaja, EK-87 üliõpilane.
Tamara Jõeriüt, TR-1076 üliõpilane.
Ruth Kall, sanitaartechnika problemlabori vanemlaborant.
Villemine Kallas, 3. ühiselamu komandant.
Rita Kamarik, orgaanilise keemia kateedri laborant.
Eve Kiisel, automaatika kateedri insener.
Lea Kinnas, EE-62 üliõpilane.
Evi Kitvel, raamatupidamise kateedri vanemõpetaja.
Urve Kollom, raadiotechnika kateedri dotsent.
Larissa Korol, masinaehitustehnoloogia kateedri insener.
Jelena Kudrjavtseva, mineraalväetiste ja söötade problemlabori nooremteadur.
Inna Kurvits, puidutöötlemise kateedri vanemlaborant.
Leontine Kuusk, haldusprorektori abi.
Ines-Reet Laanso, ÖTO labori vaneminsener.
Viida Laiverik, ehitustehnoloogia kateedri vaneminsener.
Ebe Lausa, insenerensümoloogia uurimisgrupi insener.
Natalja Lenihhina, MM-87 üliõpilane.
Merike Linnamägi, LS-41 üliõpilane.
Lemme Luhaste, KÜ-41 üliõpilane.
Erna Maiste, elektrotechnika aluste kateedri vaneminsener.
Valentina Maleiko, vormistamisbüroo tehniline toimetaja.
Helvi-Lehti Meinberg, filosoofia kateedri laborant.
Tamara Morozova, MM-68 üliõpilane.
Galina Moša, 4. kategooria maaler.
Merike Mänd, LI-41 üliõpilane.
Inge Märtsen, tehniliste õppevahendite teenistuse õppemeister-operator.
Elve Nergi, õppeosakonna insener.
Svetlana Nikitina, masinaelementide kateedri laborant.
Alla Nikolajeva, MM-47 üliõpilane.
Skaidrite Nurges, autoteede kateedri vaneminsener.
Ülle Ojaste, KA-41 üliõpilane.
Svea Otsmaa, ehituse ökonomika ja organiseerimise kateedri dotsent.
Virve Peegel, kehalise kasvatuse kateedri dotsent.
Maie Pruuli, füüsikalise keemia kateedri laborant.
Elvi Puskar, vanemökonomist.
Tiiu Pällo, arvutuskeskuse operaator.
Irina Rand, elektriaramite kateedri insener.
Viivi Rannik, TU sektori vaneminsener.
Helvi Reisenbuk, kehalise kasvatuse kateedri õppemeister.
Ivi Reiter, TU sektori vanemteadur.
Ursula Rukki, NLKP ajaloo kateedri õpetaja.
Maret Rusalep, füüsika kateedri assistent.
Heljo Saar, teadusliku raamatukogu sektorijuhataja.
Marje Saarmaa, elektriaramite kateedri juhtiv insener.
Eve Saat, TI-61 üliõpilane.
Kaia Sallo, arvutuskeskuse vaneminsener-programmeerija.
Kaja Salum, LI-81 üliõpilane.
Nelli Selge, AV-67 üliõpilane.
Tatjana Sevtšenko, TM-107 üliõpilane.
Maie Sildvee, ettevõtmistuskursuste juhataja.
Vaike Sisask, elektronarvutite kateedri vanemlaborant.
Niina Slezina, 5. kategooria maaler.
Janne Soop, poliitilise ökonomia kateedri laborant.
Ülle Lukk, KÜ-61 üliõpilane.
Lembi Schmidt, graafika kateedri labori juhataja.
Zinaida Štšerbak, 4. kategooria maaler.
Renate Talts, poliitilise ökonomia kateedri dotsent.
Lea Tammesson, ehitusmaterjalide problemlabori vanemtehnik.
Marje Terk, TU sektori vaneminsener.
Merike Tiigimäe, LA-101 üliõpilane.
Ida Timmerman, TU sektori vaneminsener.
Helve Toi, matemaatika kateedri insener.
Larissa Tomberg, KA-87 üliõpilane.
Nadežda Tomilova, LI-87 üliõpilane.
Rita Truupõld, masinaehitustehnoloogia kateedri insener.
Dagmar Truverk, turbiindetailide tehnoloogia automaatprojekteerimise labori insener.
Tsetsilla Unt, filosoofia kateedri vanemlaborant.
Maimo Vellamäe, turbiindetailide tehnoloogia automaatprojekteerimise labori insener.
Leontina Vuks, ÖTO labori insener.
Ester Väli, tööstuse juhtimise ja planeerimise kateedri vanemõpetaja.
Ulvi Üpraus, TP-41 üliõpilane.

Rektor
BORIS TAMM

MIDA KÕIKE KA EI JUHTU!

Meeleolu ei olnud just pidu-
päevaeelne. Hea seegi, et veeb-
ruaris vahetevahel on 29 päeva,
nagu näiteks tänavu. Olnuks 28
nagu möödunud aastal, oleks
naistepäev reedel, aga reedel
mulle ei sobi — meil oli reedeti
ühes aines üks seminar, kus pi-
di tingimata käima, võib-olla ka
pühadel. Ja käima pidi mitte
selleks, et oli huvitav, vaid sel-
lepärast, et õppejõud pani kõik
puudujad kirja ning pärast oli
jube raske järele vastata.

Tuju ei parandanud ka kaua-
oodatud number kolmkümmend
kuus, võttes mind koos teiste
tõuklevate klientidega oma õnn-
susse.

Sõitjaid oli palju, kuid see ei
takistanud minu vasakul silmal
leidmast üht paremat silma ning
minu paremal silmal üht vasa-
kut silma, s. t. kohtusid minu ja
ühe väga kena tütarlapse pil-
gu. Ilus oli ta tõesti, vähemalt
nägu, ülejäänu oli kaetud talve-
riietusega.

Rahvast tuli bussi lisaks, kuid
ma ei nihkunud paigast, säilita-
des distantsi noore naisolevuu-
se ning enda vahel, samas hool-
salt takistades võõraste tungi-
mast sellesse neutraalsesse
tsooni.

Me pilgud kohtusid teistkord-
selt ning ma ei osanud seepeale
midagi targemat teha, kui kan-
damist vaba käsi tasku panna,
et võtta piletit. Nõutust süvendas
teadmine, et tegelikult oli mul
kuukaart.

Bussijuht ei lasknud just eri-
ti sujuvalt sidurit lahti ning
buss tormas edasi, mina mingi
seaduspärasuse tõttu tagasi, vas-
tu...

Ei oskaks mõnusamat toetus-
pinda otsida. Õnneks otsis sel
kordumatul hetkel mul üks käsi
veel taskus piletit ning teine
hoidis diplomaati tähtsate pabe-
ritega. Oh kaunis hetk, sa püsi
veel! Tunnetasin kogu kehaga
lähenevat naistepäeva ning soo-
visin veel vaid, et ilmad oluk-
sid soojemad, kadumaks vaja-
dus kanda paksu talveriideid.

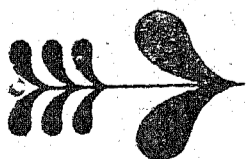
Ega elu sellest seisima jäänud,
buss sõitis mööda vultsats eda-
si ning ma olin sunnitud end
vabandades reisikaaslannast
lahtri rebima.

Neiu suhtus minusse küll hea-
tahtlikult, kuid väljus järgmises
peatuses. See oli Nõmme. Sise-
nes mitu keskealist naist turu-
kaubakandamitega. Ühega me
pilgud kohtusid.

Lookleval teel TPI poole kao-
tas aastates daam tasakaalu
ning toetus mu rinnale. Kontakt
kestis tsipake kauem kui tasa-
kaalu tagasisaamiseks oleks va-
ja olnud, aga ma ei pahandanud.
Hea, et mul kasukas seljas oli.

Järgmises peatuses väljudes
jõudsin vaid tõdeda, et järgmi-
ne päev ongi rahvusvaheline
naistepäev ja veel aasta tagasi
oleksid mul sel puhul loengud
ära jäänud. Homme ootab mind
aga diplomitöö ning ei mingeid
eksitavaid bussisõite enam.

TARMO VEER

OLEME RAHUL

Dekanaat on ikka olnud koht,
kus tudengeil viie aasta jooksul
hirmu ja armu tunda tuleb. Siit
algavad õpingud ja siin nad ka
lõpevad. Elektroautomaatika-
dekanaat on selles suhtes sama-
sugune kui kõik teised dekanaa-
did. Naistepäeva eel tahaks aga
pisut juttu teha selle kõõgipoo-
lest. Kui asjaajamise järg on
niikaugel, et tuleb dekanaati
minna, siis kõigepealt ikka selle
eesruumi, kus osavõttlikult
tuuakse kõikidesse probleemi-
desse selgust ja enamal juhul
leitakse ka lahendus. Kes siis
on need, kellest edaspidi räägi-
me?

Eda Tihkan ja Eve Kiisel.
Tublid ja täpsed töodes-tegemis-
tes, lõpuni nõudlikud enese ja
teiste vastu. Äärmine kord pa-
berimajanduses. Vajadusel võe-
takse lisa ka puhkepäevadest.
«Olen väga rahul,» räägib tea-
duskonna dekaan dots. Jaan
Võrk, ja lisab, et tahe teha tööd
korralikult ja nõuda seda ka
teistelt loob usalduse. Paljud
küsimused võib julgelt jätta
eesruumi lahendamata.

Kuid tudengid? Tuleb tunnis-
tada, et kel südametunnistus
maust ja raske ning patukoorem

hinge peal, ei see heakskiitu
leia. Tihti kaasneb veel ebavii-
sakas käitumine ja «iseenesest-
mõistetav» nõudmine tudengite
poolt. Selline olemine leiab ka
printsiipiaalset vastukaja. Ega
pole imestada, kui mõned tu-
dengid käivad kolmanda kor-
puse kaudu ringi, et mitte silma
alla sattuda.

Samal ajal võib öelda, et kel
õppimine ja muudki asjad kor-
ras, saab kergesti oma murede-
le vasturohtu ning dekanaadi
poolt ka muidu toetust ja abi.

Eda Tihkan on põline TPI pat-
rloot, leiab ka muudeks tege-
misteks aega, on teaduskonna
a ü büroo liige. Ka Eve Kiisel
on tema kõrval püüdlik ja täp-
ne. Nii laabub ka koostöö.

Jääb soovida, et nad ka edas-
pidi näitaksid üles kannatlikkust
tudengitega tegeldes ja et tu-
dengid püüaksid olla rohkem lu-
gupidavamad ja mõistvamad.
Soovime, et naistepäev oleks de-
kanaadi eesruumis lillerohke ja
leevendaks igapäevast amet-
likkust.

L-TEADUSKONNA MEHED

▲ Eda Tihkan ja Eve Kiisel

MUSTAMÄELT KOPLISSE LÕUNAT SÖÖMA

Nii ühel reedel läksimegi. Mit-
te niivõrd tühjast kõhust kui
suurest uudishimust. Oma silm
pidi nägema seda, mida kõrv
juba aastaid pärastlõunal Kopli-
majast tulnud tudengite või õp-
pejõudude suust kuulnud oli:
«Oi, kui maitsev!»

Maitsev oli tõepoolest. Võis
valida kahe lõunakomplekti va-
hel, komplekti koostisosi isegi
varieerides. Praad — sealihha
hautatud juurviljaga, mida pa-
rajasti pakuti — oli isuäratav
juba oma väljanägemiselt. Nagu

kodus! tuli võrdlus iseenesest.
Kolm toitu koos klaasi piimaga
maksis 57 kopikat ja täitis suu-
repäraselt kõhtu.

Niisiis olime kuuldule tõesti
kinnitust leidnud. Niiud paneme
ülivõrretele veidikeseks punkti
ja vaatame Kopli-maja kööki.

Toitude väljajagamisega on
ametis kokk-brigadir LEILI SI-
PELGAS, ELME PÕLDOJA ja
IRENE OJALA. Kolme peale
kokku on neil tööstaaži Kopli-
maja sööklas 78(!) aastat, kol-
meks jagatuna teeb see 25, 26 ja

27 aastat. Tundub, et nendes
suurtes arvudes peitubki osali-
selt Kopli-maja söökla heade
toitude saladus ja kõik need ilu-
sad sõnad, millest nii palju rää-
gime: tööõõm, vastutustunne,
oma maja tunne...

Probleemid, millest Mustamäe-
söökla puhul lõputult juttu on
olnud ja mis normaalselt tööd
segavat, on olemas Kopliski:
saalis vaid üks töötaja, tipptun-
nil järjekord, lisaks on Koplis
köögi- ja söögiruumid palju va-
nemad ja kitsamad kui Musta-

mäel. Aga kui väga tahetakse,
siis... Kopli-söökla 10-liikmeli-
ne kollektiiv on tervikuna tubli.

Leili Sipelgas ütles, et kui va-
ja, on söökla majandusteadus-
konna juhtkonnalt alati abi saa-
nud.

Hakkas silma veel üks pisike
asi: Koplis teenindatakse õppe-
jõude eelisjärjekorras. Kas see
onai tarbetu luksus?

Söömas käisid
HILLE KARM,
URMI REINDE,
SVEN ARBET fotoaparadiga

▲ Elme Põldoja

▲ Leili Sipelgas

...JA KOPLIST MUSTAMÄELE KOHVI JOOMA

Koplis on söökla parem, peahoones aga puhvet parem. Seda
arvamust on avaldanud need, kel sageli asja nii siia kui sinna.
Eks ole mõnigi meist astunud talongisöökklasse, ja heitnud
pilgu menüüle, otsustanud vägivaldse kolme toidu asemel
märksa liberaalsema (ning hõrgutavamana) puhveti kasuks. Kas
siis kohvi, teed, piima või mahla, kõrvale juustusaia, kohupi-
mataskuid, rullbiskviiti või õunakooki. Kes satub õigel ajal, sel
valikut kuupalju! Siinkohal aitäh ja naistepäevatervitus ka
TPI oma tillukesele kondiitritsehhile.

* ANNA RÕBINA (kõrval) on selle leti taga töötanud TPI
söökla avamisest peale, seega juba 12 aastat. Üldse on ta aga oma
kuuekümnest eluaastast tervelt nelikümmend neli pühendanud
sööklatööle. «Armastan töötada ja armastan inimesi. Ja puh-
vetitöötajalt ei nõuta muud kui — anna kiiremini kätte!»
Küllap on rahul tarbijadki, sest lehetegijatele on juba ammu
õeldud: pange ta naistepäevalehte.

KUST SAAB ALGUSE KULJASTE KÕLA?

Ma ammutab igal kevadel oma sügavusest energiat. Nii peame meiegi, tantsijad, energiat oskama leida. Ja mitte ainult ise leida, vaid omaks võtta ka juhendaja ideed ja mõtet. Tants saab oma näo ja igapäevase väljenduse iga tantsija väljendusoskusest. Ent ometi vajame ikka alust ja tuge, mida alateadlikult tunnetame, millele võime alati kindlad olla. Nii saab tants päris alguse ikka nende juurest, kes kujundavad, kes viivad meid ühise nimetaja alla rahvatantsuansambel «Kuljus». Nendeks on kaks ühist ideedest ja mõtetest, ühisest õnne oma õnne leidnud inimest — Ülo ja Pili Luht.

Ikka ja jälle helisevad kuljused, ikka uuesti tuleb kaitsta saarutatut, olla «Kuljuse» nime väärtiline. Ennekoike tuleb seda õppida, aga vahet oleks õigem öelda, et seda peab ka lihtsalt oskama olla...

Ka tantsus peab jääma lihtsaks, siiraks ja vaatajale arusaadavaks, mõistagi iseendaks. Nii on ka Pili tants kujunenud ja kasvanud aastatega «Kuljuses», nii on saanud temast inimest, kes kujundab tänast «Kuljust», kelle tantsus on ka osake Pili tantsust.

Otsustavus, kindlus välja öelda oma taotlused ja samal ajal nõuda nende täitmist, annab ka tantsijale kindlustunde. Veelgi tähtsam — annab usu, et oled võimeline täitma lootusi, milleks kohustab ansambli nimi. Pole siinjuures õige arvata, et selline range «ettekiri» oleks tantsija õiguste piiramine ning teadmiste tegevusvabaduse äravõtmine. Vaatamata sellele, et tegemist on ansambliantsuga, väljendab tantsija ennast ikka läbi oma minaprisma. Võrdväärset Pili nõudmistega tantsijale kasvab tantsijas usaldus, kindlustunde oma juhendaja vastu.

Ei ükski käsk ega nõue ole nii suureks eeskujuks kui juhendaja isiklik autoriteet. Järelikult võib siit tulenevaid suhteid tantsupõrandal nimetada autorisuheteks. Siia tuleb kahtlemata lugeda Pili autoriteeti

ansambli. Pili arvamusel, seisukohad ja nõuanded on vägagi kaalukad kogu ansambli tegevuses. Autoriteeti täiendavad veelgi Pili kauaaegne tantsijastaaž, tema tööstiil.

Soovime, et vaatamata üha uutele hooltele, mida vajavad pisitiitar ja -poeg, jätkuks tal ikka tublisti energiat ja jaksu. Veel tahavad kuljused heliseda! Mida kuuldamaks muutub he-

li, seda tugevamini see kajagu. Loomulikult saab kajatausta kõige kindlamaks ja usaldatavamaks teoks olla see, kes ise on kasvanud «Kuljuse» helina saatel... Ja veel on soovida jäänud «Kuljuse» meesperelt mehelikud õnnesoovid naistepäevaks «Kuljuse» naisperele!

AHTI KÄÄMER
TP-61

HEA VORMI HUVIDES

Instituudi töötajate naisvõimlemisrühm samub juba üheteistkümnendat treeninguperioodi. Alustati dots. Virve Päägli juhendamisel. Viimasel ajal on osavõetusosviijate arv tunduvalt suurenenud. Kuid nagu ikka, langeb sügisel alustanud terve hulk välja enamasti vähesel distsipliinitunde või tahtekindluse puudumise tõttu. On muidugi ka teisi põhjusi...

Hulk aastaid juhendas meid suure nõudlikkuse ja kogemustega treener, meie keskelt vara lahkunud Aino Räst, kes oskas luua mitmekesiseid, põhjalikult läbikaalutud treeningtunde.

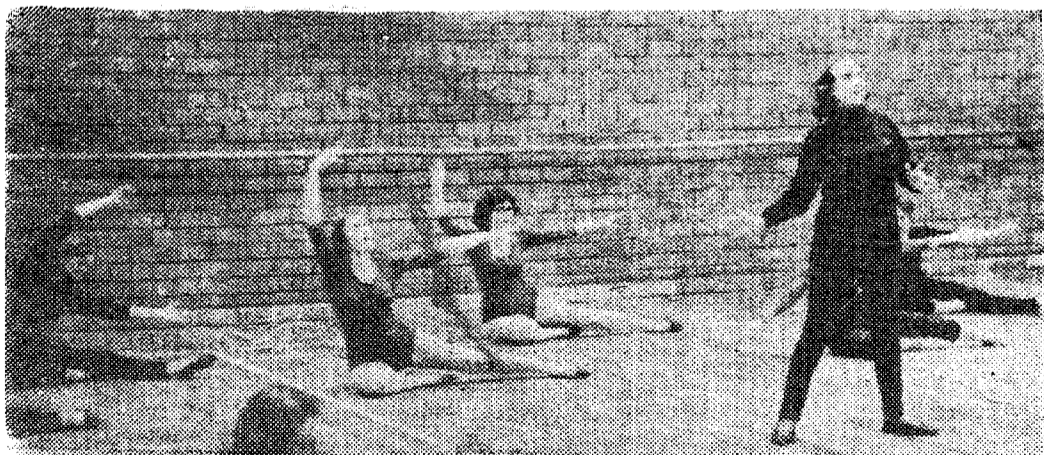
Viimastel aastatel on meid oskuslikult ja suure vaimustusega juhendanud v.-õp. Virve Viikmäe ja Virve Viire. Viimane pöörab erilist rõhku tantsulisele elemendile ja mitmesugustele kom-

bineeritud harjutustele. Praeguses rühmas on umbes pooltel täidetud naisvõimleja hõbemärgi kava. Eriti tuleb märkida Virve Viirese entusiasmi ja tahtet töötada meie täiesti erineva ettevalmistuse ning eaga võimlejatega.

Kui mõned aastad tagasi tuli meil instituudis reklaamida sellist soodsat võimalust, siis praegu on meid juba ühe rühma jaoks liiga palju — 45. Rühma loomisest peale on selles osalenud ning jätkavad aktiivselt instituudi endised töötajad Anne-Mai Lillem ja Urve Jürgenson.

Edaspidiseks soovime treenerile jätkuvat energiat, instituudilt — ruume, ametiühingult — vahendeid, meie poolt olgu entusiasm ja hea vorm.

MARE-ANNE LAANE

Sven Arbeti fotod

LEILI LUKAS, KÜ-61

Vaatamata sellele, et Sa vihkad igasugust pealiskaudsust ja välist näilikust, mis võib hiljem võltsiks osutuda, võtan siiski endale julguse Sind veidi ka väliselt kirjeldada: mõjuvad ripsmed, kaunid silmad. Üldse aga igati meeldiv vestluskaaslane.

Kartusest põrgata oma küsimustega vastu kidakeelsuse ja ükskõiksuse barjääri ei saanud ma kirjutamisimpulssi ometigi mitte dekanaadist Sinu nime ja koordinaatidega, vaid just sellest, et Sa toru hargile ei visanud (vabanemaks tüütajast), ning Sinu ideest teatrisse minna.

Sa tahad palju ja jõuad palju, — kui just mitte arvestada plussmiinus 15 minutit. Kades-tan Sind, sest Sa jõuad tõesti rohkem kui teised: lööd kaasa EÜE organiseerimisel, veeretad viisi «Viisises» (NB! — ärge kriitikast kohkuge, see tähendab ju vaid seda, et teid on tähele pandud!) ja «Kalevi» kooris. Isetegevusülevaatusse lööd kaasa ka liikumisrühmas. Spordialadest oled viimasel ajal truuks jäänud ujumisele. Lisanduvad muidugi veel mõningad mikrohobid nagu pildistamine, vaidlemine, teater, džudovõtted. Ah ja mõistagi ka õppimine, mis Sinu puhul tegelikult kohustuste seast maha tuleb kriiputada ja kuhugi hobide vahele poetada. Aga selles viimatigi mainitud hobis annad Sa punkte tugevasti üle keskmise. Selle aja jooksul, mil oled kuulunud KÜ ridadesse, on Sul õnnestunud suhteid rühmakaaslastega õigetes rööbastes hoida. Iga-tahes usutle palju tahad, keegi olulisi miinuseid plusside hulka ei lisanud — välja arvatud ikka seesama ±15 minutit.

Vesteldes Sinuga märkasid, et

nii mõnigi kord ka minu mõtted Sinu omadega ühes taktis resoneerisid (kummale meist patendiõigus kuulub, jääb paraku selgitamata).

Tahe jääda ausaks enese vastu ja soov leida teiste poolt täit mõistmist — see on Sulle omane.

Jah, kõik asjad on tihti tõesti ümmargused, mõtted pööravad ja arvamusteavaldused nii mitmetahulised. Siin ma siis improviseerisin selle ümmarguse ja nurgelise maailmaga.

Aitäh Sulle Sinu mõtete eest! Särsu, jaksu ja ±15 minutit!

ANNELI KUUS
KM-21

LÜÜRILISELT

Ilus on tunda end objektiivs naisena.

Ilus on end ehtida kellegi jaoks.

Ilus on võluvalt naeratada.

Ilus on hoolitseda.

Ilus on muretseda.

Ilus on tajuda sõpra enda kõrval.

Ilus on armastada.

Ilus on valu kellegi nimel.

Ilus on laps.

Ilus on tulevik.

Ilus on perekond.

Ilus on leppimine pärast riidlemist.

Ilus on realiseeritud ideaal.

Ilus on õrnus. Ilus on sex.

Ilus on andustus. Ilus on Rex.

Seda kõike ei suuda näine üksinda. Selle eest tuleb meil tänada meest, olenemata sellest, kas julgeme seda tunnistada või mitte. Mees on oluline, vajalik, asendamatu. Mehe puudumine naise süsteemis on mõeldamatu.

Mis jääks järele, kui poleks teid, mehed? Kui poleks lootust ja ärevust, kui poleks ootust ja igatsust? Jääks närtsinud naiste maailm, mis funktsioneeriks vaid iseeneski. Üksnes mõtegi sellele võib hulluks ajada.

Mehed, te olete meie vajalikud. Väga. Vajalikumad õhust, veest, leipast, sest milleks meie õhk, vesi, leib, kui poleks teid? Poleks, kellele meeldida, kellele mõelda, kellele lihtsalt olla. Tagatipuks lasub teie õlul kohustus hoolitseda ühiskonna järjepideuse eest.

Mehed, te olete sündinud suurteks ja vägevateks, noorteks ja tugevateks, sõjakateks ja julgeteks, vihasteks ja vaprateks. Te olete loodud vallutama, allutama, käskima ja juhtima.

No vallutage, alistage, allutage, käskige ja juhtige siis! Meile meeldib, kui olete meist üle, kuigi me seda alati väldi ei näita. Iga näine on ilma mehele abiu, rääkigu ta ise, mis tahes.

Olge ettevõtlikud ja õnnestagu teie samme edu ning tunnustus, teie tegu aga saatku tuumakas tulemus.

Tabage õige aeg, mil teilt oodatakse hellust, mil karistust, Teadke, et kättesaamatuid naisi ei eksisteeri, kuid kas tasub siis iga seeliku pärast minelada mehelikkus ja laskuda koormana naise südamele? Taganege pisut, ja uskuge — ei lähe palju aega, kui teile hakatakse lähenema.

Saladusi meeste ja naiste suhetes ei ole. On vaid teadmatust. Kuid teelolek on niikuinii alati huvitavam kui päralt jõudmine. Näine on mõnikord nagu lelu, millega on palju mängitud ja mis on ära tüüdanud. Sellepärast olge üle naiste kavalusest, kui nad vahel tahavad end veidi huvitavamaks teha ja teid pisut peibutada. Naise iga samm on determineeritud teadmisesest (vähemalt alateadlikust), et see on mehe pärast ja niehe jaoks.

NAINE

KAHEKÜMNENDA PUHUL

Arvan, et õige aeg läbikäidud teele pidulikult ja põhjalikult tagasi vaadata on kateedri 25. 50. jne. aastapäeval, täisjuubelile ajal. Seepärast tahaksin täna ära märkida ainult mõnda viimase viie aasta sündmustest ja tendentsidest automaatikute elus (muuseum, esimest 15 aastat tutvustab TP erilehekülj 7. III 1975. a.).

Nüüsi, nende viie aasta tulemusena

* on profileeritavaid erialasid endiselt kaks (automaatika ja telemehaanika ning automaatiseeritud juhtimissüsteemid), kuid vastuvõtt päevasesse osakonda on vähenenud kolmelt rühmalt kahele; s. t. et kolme aasta pärast langeb meie igaaastane lõpetajate arv 25% võrra ja automaatikainsenerid, kuigi neid on kokku üle tuhande, muutuvad veel defitsiitsemaks kui praegu;

* on õppeedukus pisitasa tõusnud ja üliõpilaste välja-

langevus vähenenud; samal ajal on õppejõudude aastakoormus pooleteisaja tunni võrra kasvanud ja keskmise üliõpilase töönädal mõnevõrra lühenenud. Seepärast ei tahaks väita, et keskmise lõpetaja tase ilmtin-gimata tõusnud on!

* rõõmustab, et kõik kolm kateedri esimese koosseisu õppejõudu (detsendid H. Sillamaa, H. Ross ja G. Viijamäe) ja esimene laborijuhataja, praegune vanemõpetaja J. Peterson töötavad kateedris täisjõuga ka täna, aidates pidada algaastail mahapandud kurssi; rõõmustab, et kateedri asutajaliige J. Peterson pani detsembrikuus eduka kaitsmisega punkti töökoormuse kõrvalt valminud kandidaadiväitekirjale (selle kõrval ei tundu õppejõudude kandidaadiprotsendi järjekordne tõusmine 84-ni eriti oluline).

* ei rõõmusta, et kateedris töötab ainult üks tehnikadoktor (E. Tõugu) ja temagi poole kohaga; kuid on tõsiasi, et H.

Sillamaa 3 aastat tagasi lõpetatud tösiteoreetilise väitekirja kõrvale on tänaseks valminud samasisulise tösiteoreetilise monograafia käsikiri, aga millal valmis kvaliteet dissertaabl-iks kvantiteediks muutub, ei oska mina arvata; on tõsiasi, et hiljuti doktorantuuris olnud O. Aarna on enesest ja instituudist väheolenevatel põhjustel viimane pool aastat väitekirja kirjutamise asemel veetnud ratas-tel marsruudil Tallinn—Kohtla-

Järve—Tallinn—Moskva—Tallinn—Kohtla-Järve —... , et lahendada suure rahvamajandusliku tähtsusega uurimistöö organiseerimis- ja finantseerimisküsimusi;

* rõõmustab instituudi juhtkonna tõsine ja toekas abi kateedri pingutusele numbrilise tehnika hankimisel, rõõmustavad viimase aasta tulemusel juhtimissüsteemide labori rajamisel.

Ja mõned soovid järgmiseks 5 aastaks:

* et instituudi tugi ja meie tulemused õppelaborite edasiarendamisel ja praktilise õppetöö tõhustamisel oleksid lähema 2—3 aasta jooksul sama head kui 1970. aastal; et võiksime varsti rääkida tööpoolset ajakohasest õpetamisest...

* et valitsusorganite stüvenev, seni direktiivsel tasemel ilmutatud arusaamine kõrgkooli muredest ja vajadustest transformeeruks TPI jaoks tempoka õppehoonete ehitamiseks juba kõige lähemal ajal, sest kitsas on kõigil, mitte ainult automaatikatel. Aga üliõpilane peab saama teretulnuks õppe-laborites ja kateedri õppekabinettides ka tunniplaani välisel ajal!

* et õppeedukuse protsentide pingutamine jääks vähehaaval tahaplaanile ja vahelduseks tööseks loosung «parem vähem, aga paremini!», et kaotaks põhja alt see nakkav laisa üliõpilase mentaliteet «Olen nõus saama inseneriks!»

Automaatika kateedri juhataja LAURI EINER

JUBELIKÕNE

Jubelikõnesid kasutatakse tavaliselt selleks, et ennast kuidagi juubilari siduda ja heas valguses näidata. Alustangi siis meie suhete ajaloo, mis põgusa tutvuse tasemel ulatub sünnipäevalapse hallini. Parasjagu siis, kui vastündinule lähemal seisjad usinasti lappide vahetamisega ametis olid, käis sedade kaupa abituriente lahtiuksatut udest sisse pilumas ja tuli järgmisel sügisel kutsumata külalisena katsikule, lilled ja tordi asemel kaasas avaldus automaatika ja telemehaanika erialale õppima asumiseks. Esialgse kontvõõratunde lisas kõhedust saatusekaaslaste ähvardavalt suur hulk.

Need, kel teist korda õnnetus lahtisest uksest sisse murda, sattusid esimese hooga kolmeks semestriks töö- ja elukogemusi omandama tehasesse «Punane RET», õppima aga päris õhtuste tudengitena. Tagantjärele ei saa selle õpipoisija kohta midagi halba öelda. Pigem tundub, et mingis vähem drastilises vormis kuluks see ehk tänaselegi tudengile ära.

Meie rühma esimeseks juhendajaks sai H. Ross, kellelt saime kinnitust varasemale veendumusele, kui õigele erialale me õppima asusime ja kui vahva kateedriga meil tegemist tuleb. Eriti jäi meelde jutt esimesest kateedrijuhatajast H. Sillamaast, kes armanud juba tudengina operaatorarvutustest loenguid pidada ja on üldse üks ütle mata tubli mees. Kas tänu meile või meist hoolimata on H. Ross tänaseni säilitanud parima rühmajuhendaja maine. H. Sillamaa vääraratu autori teet, mis põhineb eelkõige suurel inimlikul lihtsusel ja vahenditusele, on aga möödunud aastate jooksul aidanud ära lahendada nii mõnegi lahendamatu näiva inimliku probleemi, teaduslikest rääkimata.

Jättes nüüd vahele rea juubilarilapsepõlvveaastaid, mille nähtavateks verstaapideks olid sagedased elukohavahetused, jõuame noormeheeni. Hakkab silma, et kuigi kasvuaast juba põhiliselt väljas, ei ole vanemad jõudnud noormehele mõõdukohast ülikonda õmmelda lasta. Seetõttu kipuvad püksitorudest ühtelugu paljad sääred välkuma.

Seestpoolt vaadatud on aga välja kujunenud keeruline organism, mille erinevad osad küllalt iseseisvalt tegutsevad. Jääb üle loota, et see organism suudab veel kaua hoiduda tänapäeva tsivilisatsiooni põhilistest haigustest — skleroosist, rasvumisest ja vähist.

LS esimese lennu lõpetanu EVA SAKS

NÕU JA JÕUGA

Esimesed poolteistkümmend automaatika eriala üliõpilast TPI-s hakkasid omandama valitud eriala 1958. aastal III kursusel. Esialgsed kasvuraskused tulid koos eriala õppejõududega läbi elada nii õppe-kasvatustöös kui ka materiaalse ja organisatoorse baasi loomisel. Alustada tuli tühjalt kohalt: ei olnud oma ruume, kateedrit, seadmeid laborites, ei olnud täit selgust õppeprogrammides — mida ja kuidas õppida ja õpetada. Ometi hakkas kõik automaatikute lugupeetud juhi Hanno Sillamaa eestvedamisel tasapisi laheneda. See oli automaatikute traditsioonide ja palge kujunemise algus. Väga palju on automaatikute ühendamisega ja kogemuste vahetamisega andnud iga-aastased automaatikapäevad, millest on saanud omapärane tagasiside, juhtimaks automaatikuid vajalik suunas. Tänapäev automaatikute ettevalmistamise tase ja maht, selleks loodud baas tõestavad eriala elujõudu ja arengut. Kuigi kohtame automaatikuid erinevatel elualadel ja ametikohtadel, kuigi meie eriala lõpetanute töö ei ole alati seotud ainult automaatikaprobleemide lahendamise, arvan, et me kõik oleme jäänud automaatikuteks.

Kõigi lendude automaatikud aitavad aktiivselt kaasa eriala arengule, püüavad oma ettevõtte või asutuses ühendada automaatikuid nende ees seisvate ülesannete lahendamisele, on nõu ja jõuga valmis toetama nii automaatika kateedri kui kogu TPI ettevõtmisi.

I lennu automaatik
JUHAN JALAKAS,
FI. Pöögelmanni nimelise Elektrotehnika Tehase direktori asetäitja

VEMMALVÄRSS LS-ASJUS

Pärast ühte tähtsat otsust
algas LS-põllu küünd,
ja just meile langes osaks
imeline übersünd.
Oo — juhtida?
Mida?! — suuri süsteeme!!!
Ja — automatiseeritult!!!
Mis seal siis ikka:
uurida, algoritmiseerida
ja sõõta arvutisse
(programmeeritult).
Onneks juba Tipi ajal
lugupeetud senioraat
meie kenad roosad prillid
naeris välja armuta.
Nüüd... kus on me mustad kapid?
Need on kahjuks defitsiit.
Nende kallal hambaid murda
saab võib-olla napp eliit.
Kirjutame nüüd programme.
Numbrihulki toodame.
Et neid on ka kuskil tarvis,
seda vaikselt loodame.

Ja kui mõni hästi sobib
oma kollektiivi suurde,
mõne rubla aasta kohta
võib ta saada palka juurde.
Ent need harvad seltsimehed,
kellel elu jagas pea,
kohalikud juhtisüsteemis
leidsid ruttu koha hea.
Mis on nende elu viga?
Õndsalt eksisteerivad,
istungitel suuri sõnu
lehel maha veerivad,
kostitavad komisjone,
väljamaale tükivad,
sõpradele soome kavi
arvutitel trükkivad.
Kui te teate head süsteemi,
millel hetkel puudub juht,
meie hulgast kas või praegu
võite saada igäht.

LS esimese lennu lõpetanu EVA SAKS

ERIALA ARUTELU

Ükskõik, mis meie elus tekib või juhtub, alati on selleks olemas põhjus ja selle taga seisavad inimesed. Nii on ka meie kateedriga, kes pühitseb oma 20. sünnipäeva. Tõeline tudengiiga, eks ole ju! Sel puhul tahaksin mõned tudengimõtted välja öelda.

Kateeder on meil tore, töökas ja elurõõmus, inimesi on siin staažikaid, keskmisi, ka alles eilseid tudengeid. Kõige elurõõmsamad ja kõige kandavamad on ikka need kõige staažikamad, kes läid kateedri ja kasvavad koos sellega.

Tudengid leiavad alati õppejõude ja inseneri, kellega koostöö laabub paremini. Oma kogemustest võib öelda, et vähemalt nende õppejõudude seas, kes meiega on kokku puutunud, «talumatuid» ei ole. Kokku oleme puutunud aga enamusega. Eks pea needsamad õppejõud oskama noorest tudengist koolitada noort inseneri. Oli mõned head aastad tagasi üsna palju tudengikandidaate, kes tahtsid pääseda LA erialale. Nüüd on aga te-

gemist 25 tudengi kokkusaamisega. Osa neist kukub nagunii välja. Kurb. Need probleemid kuuluvad muidugi sotsioloogia valdkonda, aga midagi võib ometi pooltiki arvata. Kas on huvi tehnika vastu vähenenud või on noori vähemaks jäänud? Arvan, et ei seda ega teist. Noorte hulgas on alati olnud popid teatud erialad nagu juura, filoloogid jms. Need pidavat vist vähemalt enesetunde palju kõrgemale tõstma? Mõningad erialad aga on mõnel aastal populaarsed, mõnel aastal vähem. Kas annab EPA elektrihuviiliste noortele parema ettevalmistuse kui TPI? Kindlasti mitte (aga parema palga küll), või miks läheb linnapoiss õppima metsandust? Eks elu teeb ise oma parandused ja küll muutub ka LA jälle ropiks. Ütleksingi tulevasele tudengile: kui sa pole just raadioamatöör-fanaatik, kui oskad näes hoida joetekolbi, kui jagad natuke matemaatikat ja füüsikat ning kui tahad saada inseneriks, kes võib töötada igal pool, kus veidigi tegemist automaatikaga, siis tule kindlasti automaatika erialale!

Igal juhul õpetamise taha asi pidama ei jää. Automaatika eri-

ala tudengid saavad üsna laialdase ettevalmistuse. Tase sõltub eelkõige «õpimihimulistest» tudengitest. Ei ole ju ka mingi saladus nõrk õppeedukus ja väljalangemine, eriti noorematel kursustel. Kui tahta veel paremaid inseneri kui praegu, siis tuleb asi kõigepealt keskkoolis korda seada.

Meie oleme õppinud selle viie aasta jooksul palju tarka teooriat ja vähe vajalikke praktilisi kogemusi. Just teooria ja praktika tasakaalu peaks nihutama veidi praktika kasuks (näeksin erilist lahendust teooria sidumises konkreetsete praktiliste näidete ja ülesannetega). Põhjenähtus, et küll töö õpib ka midagi, ei ole õige, sest enne kulub 5 aastat, kui oskad üht-teist iseseisvalt teha, ja veel mõni aasta, enne kui sinust hakkab asja saama. See aga on tänapäeva elutempo juures lubamatu.

Võib-olla ei ole just kohane juubelil sellist arutelu tõstatada, aga eks need probleemid puuduta meist igäht ja üsna hea on meenutada, kui oled tugeva kateedri kasvandik.

Automaatika eriala diplomand KALEV MÄGI

1960. a. õppima asunud OLAV AARNA

Õnnitleme

6. märtsil õnnitleti meie instituudi üht vanimat liiget, elektrotehnika aluste kateedri õppe-meistri Boris Kraemani 85. sünnipäeval. Oieti tuleks rääkida kahekordsest tähtpäe-

vast: juba 35 aasta vältel on juubilaril entusiasm ja kogemused aidanud kateedri õppelabori elektrimasinad hea tervise juures hoida. Selle aja jooksul on tuhandet tudengit tema teadmistest, oskustest ja huumorimeelest kantud vigurjuttudest osa saanud, paljudest kaastöötajatest rääkimata.

Tänu laiale huvideringile ning mitmekülgsel teadmistele on

Boris Kraemani mõnus vestluskaaslane, olgu jutuks nähtused keravälgust kuni magnetiseeritud vee huvitavateomadusteni. Viimase probleemi uurimise, kasutades magnetvälja mõjustatud vett katses korras näiteks oma aias kasvavate rohketel lilledel kasvatamiseks. Küllap värskest õhust ja aiadööst saab ta ka seda raugematut reipust

ja jõudu, mis lubab tal aastatele vaatamata jääda TPI elektrikutepere üheks arvustatavamaks liikmeks.

Õnnitleme Boris Kraemani juubeli puhul ning soovime talle tugevat tervist ja jätkuvat energiat edaspidiseks!

KOLLEEGID

Südamlik kaastunne kallile Karinile isa HEINO KANGURI surma puhul. Rühmakaaslased KO-61-st ja TPI kammerkoor.

«TALLINNA POLÜTEHNİK»
«ТАЛЛИНСКИЙ ПОЛИТЕХНИК»

Trükkikoda «Ühiselu», Tallinn, Pikk t. 40/42. Орган парткома, ректората, комитета ЛКСМЭ и профкома Таллинского политехнического института «Таллинский политехник». Типография «Южислуж», Пикк, 40/42. Toimetuse aadress: 200026 Tallinn, Ehitajate tee 5, TPI 3. hoone, tuba 204, tel. 537-261. Адрес редакции: 200026 Таллин, Эхитаяте тее, 5, ТПИ 3 корпус, комната 204, тел. 537-261.

MB-02754
Tell. nr. 1049
Hind 2 kop.

Vastutav toimetaja G. Haak